eest kaks rubla", ütles kelm, „sest ei sa nulle jo mitte korda süagi." — „Kui teie tõda korraga ärra tõõte, siis maksan ma teile 10 rubla", wastas mees." „Wägga hea", kostis kelm, „ja kui minna sedda mitte korraga ärra ei sõ, maksan ma sulle 10 rubla; tenkelpungi taskust wälja wõttes, näitas ta mehhele emalt rahha, (wärwitud pabberid) „agga näita nüüd ka omma rahha wälja!" Häbbiga piddi mees tunnistama, et tal mitte seddawõrt rahha kasas ei olle. „Sest polle wigga", ütles kelm jälle, „sedda parremine wõid sa nähha, et minnul sinno rahha tarwis ei olle; minno pärrast kui sa tahhad weeme 5 kopp. peale kihla, seal ei wõi kumbki suurt kahjo sada ja pealegi wõid sa weel nähha, et ma üks mees ollen, kes omma tõutust peab." Käed said kokkolõdud ja kelm hakkas keskhommigule. Tük tükki järrele nende kõige parrema kohhade pealt wäljaleigatud, läksid omma seätud teed, nago olleks seal elladeski põhja al olnud ja mees hakkas jubba kahtlase melega, kord kintso ja kord sõja peale watama. Aega mõda hakkasid ta lõuad agga itka pikkemalt ja pikkemalt käima, kunni ta lõppetuseks piddi tunnistama, et ta sedda kihlweddo kautanud, wõttis 5 koppikad taskust wälja, maksis ja läks omma teed. Mees selle wõido ülle nenda rõmo täis, hüab weel takka järrele: „Kül teie teine kord torgem ollete ette watama ja jälle mitte kohhe kihla ei hakka weddama." — Kui nüüd se essimene wõidorõõm mõdas olli, watas mees pärrani suga omma sea-kintsu peale, ühtlase tulli tale nüüd ka alles mele, et kints kül sõdud ja raisatud, agga mitte maksetud ei olnud. — Nenda ollid siis kolm ausad meest, endid näddali peale jälle ausaste toitnud.

Üks wanna aegne jut, surest rahha august.

Üks waene naesterahwas, kellel muud soowimist ei olnud, kui koggemata, immelikul wisil, rikkaks ja palju rahha saada, sest tem-